

[Ib Nørlund.]

velegnet netop i den pågældende sag, var, hvis regeringen ville henvende sig til FN's generalsekretær på baggrund af den nævnte vedtagelse i FN's generalforsamling og gøre ham opmærksom på sagen og opfordre ham til at gøre, hvad der gøres kan, som der blev sagt, for at forhindre en sådan planlagt forbrydelse i at blive virkeliggjort. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det kunne tænkes, at man ville reagere i den retning, når de oplysninger, som ministeren savner, bliver forelagt ham.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Hr. Ib Nørlund undrer sig over, at vi ikke kender de oplysninger; vi har et stort apparat. Det er jo ikke nok at have et stort apparat. Det er meget svært at indhente oplysninger om tortur og forfølgelser i lukkede diktatorsamfund; det ved hr. Ib Nørlund lige så vel som jeg. Men vi gør, hvad vi kan for at få disse oplysninger frem, og er der overhovedet noget, der berettiger til det, så ved hr. Ib Nørlund at vi vil aktionere.

Som hr. Ib Nørlund ved, er Danmark i øjeblikket repræsenteret i ECOSOC, FN's økonomiske og sociale råd. Jeg nævner det her, fordi det er ECOSOC, der skal skaffe bevillingen til denne gruppe, der skal rejse til Chile, og i det hele taget skaffe, om jeg så må sige, det praktiske FN-grundlag for denne gruppe.

Jeg skal sørge for, at vores repræsentant i ECOSOC bliver gjort bekendt med hr. Ib Nørlunds spørgsmål og den drøftelse, vi har haft her i dag. Vi kan også arbejde med det over for FN's generalsekretær — det er der intet, der hindrer — men vi har altså direkte en repræsentant siddende dér, hvorfra denne gruppe FN-mæssigt sendes ud, og jeg skal sørge for, at vores repræsentant dér bliver gjort bekendt med de synspunkter, hr. Ib Nørlund har fremsat her i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Ib Nørlund (DKP) til udenrigsministeren:

„Agter ministeren at fremme en politisk løsning i Sydvietnam som forudsat i Parisaftalerne ved nu at få foretaget dansk anerkendelse af Sydvietnams provisoriske revolutionære regering (PRG)?“

(Spm. nr. 90).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet er dels motiveret i, at det har vist sig umuligt at få sagen drøftet i udenrigsudvalget, idet dette udvalg ikke indkaldes til møder, dels — og fremfor alt — motiveret i den nye situation, som er opstået i Sydvietnam. Over for den er tidligere henvisninger til, at en anerkendelse ville stride mod Danmarks „anerkendelsespolitik“, åbenbart ikke medholdelige. Det er ydermere klart, at regeringen gennem en repræsentant ved PRG ville kunne få en orientering om den seneste udvikling, som den åbenbart savner.

Men navnlig ville en anerkendelse være et bidrag af betydning fra dansk side til at sikre en løsning, som forhindrer videre lidelser for befolkningen i Sydvietnam såvel som faretruende internationale komplikationer.

Det må være en politisk løsning på grundlag af de principper, som allerede er nedlagt i Parisaftalerne. Det er Thieus tilsidesættelse og forhånelse af disse aftaler, der har fremkaldt den nuværende situation. PRG, som er anerkendt medunderskriver på disse aftaler, gør sig fortsat til talsmand for at afslutte fjendtlighederne på Parisaftalernes politiske grundlag. Yderligere international anerkendelse af PRG vil fremme en sådan løsning.

Der henvises ydermere til bemærkninger i den internationale presse om, at Danmarks stillingtagen er af betydning for at hindre optrapning af USAs krigspolitik i området.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg har allerede for henimod et par måneder siden rejst spørgsmålet i forbindelse med anerkendelsen af PRG, den provisoriske revolutionære regering i Sydvietnam, inden for udenrigsudvalget, men det har været forgæves, da dette udvalg ikke holder møder. I år har det holdt et sættemøde og ikke mere. Men den sidste tid har som bekendt bragt yderligere ændringer i situationen, og de gør en anerkendelse endnu mere påkrævet. Grundlaget for en regulering af forholdene i Vietnam er som bekendt Parisaftalerne af 1973, som bygger på princippet, at Vietnams folk selv skal råde for sin skæbne. Dermed var de en sejr for det vietnamesiske folk, USAs tiltræden af dem må tages som en erkendelse af, at dets terrorkrig var slået fejl.

Aftalerne er som bekendt underskrevet af